

KARBANICE na Hvaru

Nuda v důchodu? Tak tohle slovo bridžisti neznají. Jednou týdně se scházejí v klubu, objíždějí turnaje a několikrát ročně vyrážejí karbaničit k moři. Začátkem září se šestice zralých dam vypravila hrát na chorvatský ostrov Hvar.

TEXT A FOTO: MICHALA JENDRUCHOVÁ

Půl roku mě moje známá lanařila, ať ji v létě navštívím na Hvaru. Se svým mužem žije střídavě v Praze a v městečku Vrboška, kde mají malý penzion. Dlouho jsem odolávala. Představa tropických veder a válení se na přeplněné pláži mě nenadchla. Přesvědčila mě, až když se zmínila o zářijové akci českých bridžistek, které se rozhodly karbaničit u moře. Nelituju.

„Bridž hráli už moji rodiče a mě vždycky lákal. Proto jsem si pořídila skriptu a absolvovala jsem kurz. Tam mě napadlo, že to jsou bezvadný ženský a že bychom si po dnech strávených u moře mohly pěkně v klidu při vínečku zahrát,“ říká moje hostitelka Vanda Blaškovičová. Nutno dodat, že právě ona byla za největší šprtku. Zatímco ostatní se povalovaly na pláži, ona ležela

ve skriptech, ačkoliv měla dávno po kurzu a učení mohla zabalit. „Hrozně mě to baví. Mám ráda lidi, logické myšlení a u nás doma se u bridže vždycky scházela velká společnost. Přestože je to hra džentlmenů, u nás to bylo někdy divoké,“ směje se.

Pravda, u bridže se většinou mlčí, ale mezi ženskými se ozýval hurónský smích a občas některá i zvýšila hlas. „Typický hráč bridže je hravý a soutěživý člověk, který má rád karty a rád se s někým srovnává. Bridž nutí člověka přemýšlet, domýšlet věci dopředu. Má v sobě nezanebatelný společenský prvek, hrajete vždy s partnerem, takže musíte spolupracovat. A je to také hra velice zábavná, u které bez problémů lidé vydrží celé dlouhé večery,“ říká vedoucí výletní skupiny Eva Fořtová, lektorka z Bridžového klubu Praha. To →

CO JE BRIDŽ

Nejpopulárnější karetní hra, kterou hrají miliony lidí na celém světě. Říká se, že je to hra džentlmenů. Ve světě existují i bridžové školy. Na několika olympiádách se dokonce hrál jako předváděcí sport a Český bridžový svaz je členem Českého olympijského výboru. Hraje se s polovinou žolíkových karet bez žolíků, ideálně u čtvercového nebo kulatého stolu, ve dvojicích, vždy dva hráči, kteří sedí proti sobě, hrají spolu jako partneři. Více na www.fort.cz/bridge.

1. Vanda Blaškovičová. Přes den naše hostitelka, večer největší karbanice.

2. „Děvčata“ si bridžem krátí i návrat domů.

3. Autorka na začátku výletu. Má za sebou první let v životě a před sebou první cestu na katamaránu. Z obojího byla nadšená.

Bidding box v bridži (vlevo) slouží k licitaci závazku. Do boardu (krabice) se vkládají karty, aby se mohly v nezměněné podobě přenést k dalšímu stolu. Ostatní hráči pak mohou hrát shodnou partii a srovnávat se mezi sebou. Bridž se hraje s polovinou žolíkových karet.

mohu potvrdit. Hrlo se téměř každý večer, ale dámy neměly problém vytáhnout karty třeba i na trajektu nebo na letišti.

ALIBI PRO VRAŽDU

Naučit se hrát bridž chvíli trvá. Za večer to nezvládnete. Sem tam se snažily mě malinko zasvětit, ale nutným předpokladem je logické myšlení, které mi není vlastní. „Jarka je teď tichý hráč. To znamená, že může na chvíli odejít. To je okamžik, kdy se v detektivkách odehrávají vraždy, protože vrah má dokonalé alibi, že celý večer hrál bridž,“ říká Eva Fořtová a hru se smíchem zlehčuje: „Bridž je taková přebíjená, ve které se pořád dokola počítá do třinácti. Hraje se s polovinou žolíkových karet bez žolíků. Bridžisti dávají svým dětem žolíky na hraní.“

Je fakt, že hráčky jsou to vzdělané, bývalá ředitelka školy, projektantka, architektka... zkrátka ženy, které celý pracovní život musely hodně přemýšlet. „Bridž jsem začala hrát, abych v důchodu nezblblá,“ směje se pětádesátiletá Jarka a Vanda přidává svou historku: „Víte, kdy jsem si uvědomila, že to s mou pamětí jde z kopce? Když jsem jednou přivolala výtah, a než přijel, říkala jsem si, kdo to k nám jede na návštěvu. To byla poslední kapka k rozhodnutí

začít hrát bridž.“ I když se bridž skloňoval ve všech pádech, netýkal se pobyt výhradně téhle hry. Dámy celé dny trávily u vody. Říká se, že kolem Hvaru je nečistší moře z celého Jadranu. Musím potvrdit, že takhle průzračnou vodu jsem nikde neviděla. V okolí Vrbosky je několik překrásných pláží – můžete si vybrat pozvolný vstup do vody, ale i divoké kroupání mezi skalami.

FÍK JAKO SUVENÝR

A samotná Vrboska? O ní se v průvodcích dočtete, že je to maličké malebné městečko. Připadalo mi to jako hrozná kliše, než jsem se ocitla v samotném centru, které vzniklo podél hlubokého zálivu. Ten se táhne celou Vrboskou jako široká řeka. Zatímco v jiných městech stojí uprostřed náměstí kostel, tady je dominantou vzrostlá palma, která působí, jako by rostla přímo z moře. Ale kostelů ve Vrbosce najdete hned několik a právě ty mě na Hvaru fascinovaly. Každá malinká osada s několika domy měla svůj.

Nejvýznamnější stavbou je kostel sv. Panny Marie milosrdné, na který jsem se dívala přímo z pokoje. Stojí za to vyšlápnout pár schodů nahoru ke zvonici. My jsme se tam vypravily za úplňku, což byl pro mě jeden z nejdojemnějších zážitků.

Najdete zde kostel sv. Vavřince se vzácnou sbírkou předních malířů v čele s Tizianem, kostel sv. Roka nebo jednu z nejstarších náboženských staveb na Hvaru, kostel sv. Petra, který byl postaven v roce 1331. Za prohlídku stojí Rybářské muzeum a určitě si projdete starou část města označovanou jako Malé Benátky s malými můstky a krásnou architekturou.

Ve Vrbosce jsem si připadala jako na konci světa. Do městečka, kde žije něco málo přes pět set obyvatel, jezdí málo turistů. Je tu klid, vzduch voní solí, borovicemi a hlavně levandulí, kterou nabízejí v každém obchůdku. Měla jsem k dispozici kolo, tak jsem každé odpoledne objížděla okolní městečka. Za prohlídku stojí pět kilometrů vzdálená Jelsa či Stari Grad, kam vede prašná cyklostezka.

A můj největší zážitek? Romantické pláže? Průzračná voda? Nádherná architektura? Ano, to všechno bylo úchvatné. Ale nejvíc mě zasáhla poněkud povrchnější věc, že jsem si mohla natrhat fíky přímo u cesty, zrovna tak jako v Česku jezdíme na jablka či hrušky. Vlastnoručně utržený fík, granátové jablko a bobkový list pro mě byly největšími suvenýry. ●

ona@mfdnes.cz